

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Markéty Wildové a soudkyň JUDr. Blanky Bendové a Mgr. Kateřiny Sedlákové ve věci

žalobkyně: **Ing. Jana N.**, narozená xxx
bytem xxx, xxx
zastoupená advokátem JUDr. Janem Hájkem
sídlem Masarykova 1120/43, 400 01 Ústí nad Labem

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2,
za níž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2 - Nové Město

o zaplacení částky 390 128 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalobkyně i žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 9. října 2018, č. j. 42 C 305/2011-440,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se** v zamítavém výroku o věci samé (výrok II.), pokud jím bylo rozhodnuto o částce 191 603 Kč s 7, 75 % úrokem z prodlení ročně z této částky od 21. 11. 2011 do zaplacení, **potvrzuje.**
- II. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve výroku o náhradě nákladů řízení (výrok III.) **mění** tak, že žalobkyně je povinna zaplatit žalované na náhradu nákladů řízení před soudem I. stupně 3 870 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.
- III. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované na náhradu nákladů odvolacího řízení 900 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Abrahámová.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně závázal žalovanou zaplatit žalobkyni 68 525 Kč s příslušenstvím (výrok I.), zamítl žalobu se žádostí o zaplacení 321 603 Kč s příslušenstvím (výrok II.) a uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 90 033 Kč do patnácti dnů od právní moci rozsudku (výrok III.). Rozhodl v řízení, v němž se žalobkyně původně domáhala zaplacení 12 mil. Kč s přísl. Žalobkyně požadovala za nemajetkovou újmu, která jí byla způsobena nezákonným trestním stíháním, zahájeným usnesením Policie ČR, Krajského úřadu vyšetřování Ústí nad Labem, ze dne 1. 3. 2000, sp. zn. ČVS: KVSV-246/20-Hz-98, které skončilo zprošťujícím rozsudkem, částku 8 601 100 Kč, z titulu nesprávného úředního postupu spočívajícího v porušení jejího práva na projednání věci v přiměřené lhůtě požadovala odškodnění ve výši 244 109 Kč, za uvalení a výkon vazby se domáhala odškodnění ve výši 544 500 Kč (1 500 Kč za každý den trvání vazby) a konečně požadovala náhradu škody v podobě valorizace ušlého výdělku za dobu po skončení vazby do doby, kdy získala zaměstnání ve výši 2 610 291 Kč.
2. Žalobkyně tvrdila, že usnesením Policie ČR bylo zahájeno její trestní stíhání, bylo jí sděleno obvinění pro pomoc k trestnému činu podvodu (§ 10 odst. 1 písm. c) trestního zákona, § 250 odst. 1, 4 trestního zákona). Obvinění bylo rozšířeno o další tvrzené útoky usnesením téhož policejního orgánu ze dne 22. 9. 2000, sp. zn. ČVS:KVV-246/20-Hz-98. Usnesením Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 3. 2000, č. j. 40 Nt 150/2000-6 byla žalobkyně vzata do vazby, vazba započala dnem 5. 3. 2000. Žalobkyně byla z vazby propuštěna až dne 2. 3. 2001. Dne 31. 12. 2004 byla na žalobkyni podána Krajským státním zastupitelstvím v Ústí nad Labem obžaloba. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 9. 2008, č. j. 50 T 10/2004-11507, byla žalobkyně obžaloby v celém rozsahu zproštěna z důvodu uvedeného v ust. § 226 písm. b) trestního řádu. Proti rozsudku podala žalobkyně i státní zástupce odvolání, rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 11. 2009, sp. zn. 6 To 17/2009 byl zrušen rozsudek soudu prvního stupně ve výroku, který se týkal úvěru, úvěrové smlouvy č. KTK-331/94, a znovu bylo rozhodnuto tak, že žalobkyně byla zproštěna obžaloby podle ust. § 226 písm. a) trestního řádu a v ostatním zůstal rozsudek soudu prvního stupně nedotčen. Ohledně všech ostatních skutků byla žalobkyně zproštěna obžaloby podle ust. § 226 písm. b) trestního řádu. Trestní řízení bylo vedeno nepřiměřeně dlouho po dobu téměř 11 let. Žalobkyně nenese na délce řízení žádný podíl.
3. Žalovaná učinila nesporným, že u ní žalobkyně dne 20. 5. 2011 uplatnila nárok na poskytnutí zadostiučinění ve výši 12 000 000 Kč dle zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) za škodu, která jí měla vzniknout v souvislosti s trestním řízením vedeným u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 50 T 10/2004. Žalovaná žádost mimosoudně projednala a poskytla žalobkyni zadostiučinění ve výši 133 000 Kč za nemajetkovou újmu způsobenou žalobkyni nepřiměřenou délkou posuzovaného trestního řízení, zadostiučinění ve výši 166 980 Kč za nemajetkovou újmu způsobenou žalobkyni nezákonným trestním stíháním a dále zadostiučinění ve výši 452 400 Kč za nemajetkovou újmu způsobenou žalobkyni výkonem vazby. Žalovaná vznesla námitku promlčení ohledně dalšího uplatněného nároku na odškodnění nemajetkové újmy způsobené žalobkyní výkonem vazby ve výši 90 600 Kč s odůvodněním, že tento nárok žalobkyně uplatnila po uplynutí promlčecí doby.
4. Ve věci bylo rozhodnuto rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 7. 9. 2015, č. j. 42 C 305/2011–261, kterým byla žalované uložena povinnost zaplatit žalobkyni částku 390 128 Kč, sestávající z částky 101 003 Kč z titulu peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu žalobkyni způsobenou nepřiměřenou délkou trestního řízení, částky 90 600 Kč z titulu peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou žalobkyni výkonem vazby a částky 198 525 Kč

z titulu peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou žalobkyní vedením nezákonného trestního stíhání (výrok I.). Žaloba se žádostí o zaplacení částky 8 247 201 Kč s příslušenstvím byla zamítnuta (výrok II.), co do částky 3 362 671 Kč s příslušenstvím bylo řízení zastaveno pro zpětvzetí žaloby (výrok III.). Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 2. 6. 2016, č. j. 58 Co 108/2016 – 304, byl rozsudek soudu I. stupně ve vyhovujícím výroku o věci samé (výrok I.) a ve výroku o nákladech řízení (výrok IV.) zrušen a věc byla v tomto rozsahu vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení.

5. Žalobkyně následně k výzvě soudu I. stupně dle ust. § 43 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, dále jen „o. s. ř.“ specifikovala svůj požadavek na zaplacení odškodnění za nezákonné trestní stíhání. Žalobkyně upřesnila, že z titulu ochrany osobnosti dle § 11 zák. č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2013, tedy za období od zahájení trestního stíhání do 27. 4. 2006, požaduje odškodnění za nemajetkovou újmu způsobenou vydáním nezákonného rozhodnutí ve výši 130 000 Kč s příslušenstvím a za období od 27. 4. 2006 do pravomocného skončení trestního řízení požaduje poskytnutí peněžitého zadostiučinění za tuto nemajetkovou újmu dle zák. č. 82/1998 Sb. ve výši 68 525 Kč s příslušenstvím. Žalovaná poskytla mimosoudně žalobkyni peněžité zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou vydáním nezákonného rozhodnutí v posuzovaném trestním řízení v celkové výši 166 980 Kč, a z této částky představovalo peněžité zadostiučinění za nemajetkovou újmu žalobkyni způsobenou vydáním nezákonného rozhodnutí v období od zahájení trestního stíhání do 27. 4. 2006 částku 95 746 Kč a zbývající částku 71 234 Kč pak představovalo peněžité zadostiučinění z titulu nezákonného trestního stíhání za dobu od 27. 4. 2006 do pravomocného skončení trestního řízení. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 16. 1. 2018, č. j. 42 C 305/2011 – 335, byla žaloba o zaplacení částky 130 000 Kč s příslušenstvím (odškodnění za nezákonné trestní stíhání do 27. 4. 2006) vyloučena k samostatnému řízení.
6. Soud I. stupně provedl důkaz listinami, a to žádostí o odškodnění ze dne 19. 5. 2011, která byla podána u žalované dne 20. 5. 2011, z níž se podává, že žalobkyně uplatnila u žalované nárok na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Žalobkyně v této žádosti popsala průběh posuzovaného trestního řízení a uvedla, že řízení bylo vedeno nepřiměřeně dlouho, nebyl žádný důvod pro uvalení vazby a její trvání. Dále popsala důsledky tohoto nezákonného trestního stíhání. Žalobkyně specifikovala, že peněžité zadostiučinění ve výši 12 000 000 Kč požaduje za *nesprávný úřední postup* v uvedeném trestním řízení a vydání *nezákonného rozhodnutí*. Z žádosti o odškodnění ze dne 22. 11. 2012, adresované žalované, vzal prvostupňový soud za prokázáno, že krom jiných nároků tímto podáním žalobkyně uplatnila u žalované nárok na náhradu nemajetkové újmy *za výkon vazby* v období od 5. 3. 2000 do 2. 3. 2001 (363 dny), v celkové výši 544 500 Kč (1 500 Kč za každý den výkonu vazby). Žalovaná poskytla žalobkyni peněžité zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která vznikla žalobkyni v souvislosti s uvedeným trestním řízením, a to v souvislosti s nesprávným úředním postupem i nezákonným rozhodnutím, v celkové výši 299 980 Kč (166 980 Kč za nezákonné trestní stíhání + 133 000 Kč za nesprávný úřední postup – viz. Stanovisko žalované ze dne 23. 12. 2011).
7. Prvostupňový soud zjistil ze spisu Krajského soudu v Praze sp. zn. 50 T 10/2004 podrobně průběh posuzovaného řízení. Za nejpodstatnější je možno zrekapitulovat následující zjištění. Žalobkyně byla zadržena dne 5. 3. 2000. Usnesením Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 3. 2000, č. j. 40 Nt 150/2000-6, byla obviněná Ing. Jana N. dle § 67 odst. 1 písm. b) trestního řádu vzata do vazby, vazba se započítává od 5. 3. 2000. Podle § 160 odst. 1 trestního řádu bylo zahájeno trestní stíhání žalobkyně a současně jí bylo sděleno, že je stíhána jako obviněná pro pomoc k trestnému činu podvodu podle § 10 odst. 1 písm. c) trestního zákona k § 250 odst. 1, 4 trestního zákona. Dne 2. 3. 2001 byla Ing. Jana N. propuštěna z vazby. Dne 30. 12. 2004 podalo Krajské státní zastupitelství v Ústí nad Labem obžalobu Krajskému soudu v Ústí nad Labem na 14 obviněných, včetně žalobkyně. Žalobkyni bylo kladeno za vinu, že v obžalobě popsaným jednáním napomohla ke způsobené škodě, spolu s dalšími spoluobviněnými, xxx xxx nejméně na jistinu ve výši 61 500 000 Kč a na úrocích ve výši 20 350 426 Kč a dále škodě ve výši nejméně 54 650 000 Kč. Obviněné bylo kladeno za vinu spáchání pomoci k trestnému činu podvodu podle § 10 odst. 1 písm. c) trestního zákona k § 250 odst. 1, odst. 4 trestního zákona. Ve věci se konalo v období

od 5. 12. 2005 do 29. 9. 2008 šestnáct hlavních líčení. V průběhu těchto hlavních líčení bylo vyslechnuto kolem 30 svědků, provedeno množství listinných důkazů a realizován výslech znalců. Při hlavním líčení dne 29. 9. 2008 byl vyhlášen rozsudek, kterým byli obžalovaní podle § 226 písm. b) trestního řádu zproštěni obžaloby, neboť v žalobním návrhu označené skutky nejsou trestným činem uvedeným v obžalobě ani jiným, jak je označil v závěrečné řeči státní zástupce. Rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 11. 2010, č. j. 6 To 17/2010-12077, byl rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 9. 2008, sp. zn. 50 T 10/2004, zrušen mimo jiné ohledně Ing. Jany N. ve zprošťujícím výroku, týkajícím se úvěru, č. úvěrové smlouvy TATK-331/94. Vrchní soud v Praze dne 24. 11. 2010 opětovně rozhodl v rozsahu zrušeného rozsudku ohledně Ing. Jany N. tak, že se obžalovaná zprošťuje pro uvedený skutek obžaloby podle § 226 písm. a) trestního řádu. Rozsudek nabyl právní moci dne 24. 11. 2010.

8. Důsledky dopadu trestního stíhání pro žalobkyni vzal prvostupňový soud za prokázány nejen z listinných důkazů (odst.13 až 23), ale také z výpovědi žalobkyně a svědků Jindřicha M. st., Jindřicha M. ml., Miroslava K., Ing. Dany F., Ing. Pavla Š. a Jitky B.
9. Prvostupňový soud po citaci ust. § 1, § 7 odst. 1, § 13 odst. 1, 2, § 31a odst. 1, 2, 3 zák. č. 82/1998 Sb., shledal žalobu zčásti důvodnou. Uzavřel, že s ohledem na výsledek tohoto řízení, které ve vztahu k žalobkyni skončilo zprošťujícím rozsudkem, lze za nezákonné, ve smyslu ust. § 8 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., označit jak usnesení o zahájení trestního stíhání žalobkyně ze dne 1. 3. 2000, tak usnesení o vzetí žalobkyně do vazby ze dne 7. 3. 2000.
10. Pokud jde o žalobou uplatněný nárok na poskytnutí peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou žalobkyni výkonem vazby, pak prvostupňový soud se nejprve zabýval žalovanou vznesenou námitkou promlčení tohoto nároku. Podle § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. se nárok na náhradu nemajetkové újmy podle tohoto zákona promlčí za 6 měsíců ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě, nejpozději však do 10 let ode dne, kdy nastala právní skutečnost, se kterou je vznik nemajetkové újmy spojen. V posuzované věci se žalobkyně dozvěděla o vzniklé nemajetkové újmě z titulu vydání rozhodnutí o výkonu vazby až v den pravomocného skončení trestního řízení, tedy dnem 24. 11. 2010, teprve tehdy bylo lze učinit závěr o nezákonnosti vazby. Od tohoto dne pak běžela žalobkyni šestiměsíční promlčecí doba k uplatnění nároku na náhradu nemajetkové újmy způsobené žalobkyni výkonem vazby, která marně uplynula dnem 24. 5. 2011, neboť do této doby žalobkyně tento nárok neuplatnila u žalované, čímž by došlo k přerušení promlčecí doby podle ust. § 35 zákona č. 82/1998 Sb. po dobu mimosoudního projednání nároku, nejdéle však po dobu 6 měsíců, ani u soudu. Námitku žalobkyně, že tento nárok uplatnila u žalované již podáním ze dne 19. 5. 2011, neshledal prvostupňový soud důvodnou. V řízení bylo uvedeným podáním žalobkyně ze dne 19. 5. 2011 prokázáno, že dne 20. 5. 2011 uplatnila u žalované nárok na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu, kdy v podání popsala průběh předmětného trestního řízení a uvedla, že řízení bylo vedeno nepřiměřeně dlouho, nebyl žádný důvod pro uvalení vazby a její trvání. Dále popsala důsledky tohoto nezákonného trestního stíhání. Žalobkyně se domáhala peněžitého zadostiučinění ve výši 12 000 000 Kč *za nesprávný úřední postup v uvedeném trestním řízení a vydání nezákonného rozhodnutí*. V podání žalobkyně nebylo výslovně uvedeno, že součástí uplatněného nároku je i zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou výkonem vazby. Žalobkyně uplatnila u žalované nárok na náhradu nemajetkové újmy za výkon vazby v období od 5. 3. 2000 do 2. 3. 2001, tedy v trvání 363 dny, v celkové výši 544 500 Kč až podáním ze dne 22. 11. 2012. Pokud by nárok na náhradu nemajetkové újmy způsobené žalobkyni výkonem vazby byl uplatněn již dne 20. 5. 2011, neměla by žalobkyně žádný důvod uplatňovat tento nárok znovu 22. 11. 2012. Pokud by snad podáním ze dne 22. 11. 2012 chtěla žalobkyně doplnit své podání ze dne 19. 5. 2011, pak by to z tohoto podání muselo být zřejmé, což však není. Vzhledem k tomu, že soud I. stupně shledal vznesenou námitku promlčení důvodnou, zamítl žalobu s požadavkem na odškodnění vazby ve výši 90 600 Kč.
11. Pokud jde o nárok na poskytnutí peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou žalobkyni nezákonným trestním stíháním, pak prvostupňový soud za účelem posouzení výše požadovaného odškodnění hodnotil povahu trestní věci, délku trestního stíhání a následky způsobené trestním stíháním v osobnostní sféře žalobkyně. Žalobkyně byla stíhána pro pomoc k trestnému činu podvodu podle § 10 odst. 1 písm. c) trestního zákona k ustanovení § 250

odst. 1, 4 trestního zákona a byla ohrožena trestem odnětí svobody v trvání 5 – 12 let a navíc i povinností nahradit škodu v řádu desítek milionů korun. Žalobkyně tak byla nepochybně ohrožena dlouholetým nepodmíněným výkonem trestu odnětí svobody. Byla stíhána pro závažný trestný čin a byla ohrožena vysokým trestem odnětí svobody a uvedené skutečnosti zcela nepochybně zvyšovaly intenzitu nemajetkové újmy, která žalobkyni v důsledku vydání nezákonného rozhodnutí vznikla. Prvostupňový soud uzavřel, že skutková tvrzení o zásahu trestního stíhání do pracovního uplatnění žalobkyně nebyla prokázána, neboť nebyla prokázána příčinná souvislost mezi trestním stíháním žalobkyně a ukončením jejího pracovního poměru dohodou. Zhoršení rodinných vztahů bylo prokázáno výpovědí svědkyně Ing. F., trestní stíhání žalobkyně velice těžce nesla její matka, která byla nemocná a rovněž členové rodiny po dlouhé době trvání vazby i trestního řízení přestávali věřit v nevinu žalobkyně. V neposlední řadě bylo v řízení prokázáno, že předmětné trestní stíhání bylo medializováno. Dle judikatury Nejvyššího soudu (srov. rozhodnutí sp. zn. 30 Cdo 3870/2012) nemůže nést žalovaná vinu za medializaci, když tato je dána činností médií, pokud není prokázán opak v podobě podílu orgánů činných v trestním řízení. Přestože v daném případě nebyl prokázán podíl orgánů činných v trestním řízení na medializaci věci, nelze při hodnocení intenzity nemajetkové újmy pominout, že medializace měla dopad na život žalobkyně. V důsledku trestního stíhání bylo vážně poškozeno jméno žalobkyně a rovněž i její pověst. Žalobkyně byla krátce před zahájením trestního stíhání zaměstnána jako ředitelka pobočky xxx xxx, byla osobou ve městě Ústí nad Labem relativně známou. Žalobkyně nebyla v minulosti nikdy trestně stíhána, nepochybně tak pocítovala nemajetkovou újmu, která jí byla trestním stíháním způsobena intenzivněji, a to i s ohledem na skutečnost, že byla téměř 1 rok ve výkonu vazby. Soud I. stupně uzavřel, že žalovanou poskytnuté peněžité zadostiučinění ve výši 71 234 Kč není odpovídající nemajetkové újmě, která byla žalobkyni v důsledku vydání nezákonného rozhodnutí způsobena v období od 27. 4. 2006 do pravomocného skončení trestního řízení. Při určení výše peněžitého zadostiučinění učinil rovněž srovnání s obdobným případem JUDr. Ing. Františka H., DSc., MBA, což byl spoluobžalovaný žalobkyně v téže trestní věci a jehož věc ohledně odškodnění byla projednávána před soudy a je již pravomocně skončena. Řízení bylo vedeno u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 20 C 181/2011 a poškozenému bylo přiznáno peněžité zadostiučinění za nezákonně vedené trestní stíhání v celkové výši 1 440 000 Kč. Poškozený H. byl stíhán pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1,4 trestního zákona, spáchaného ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona a byl rovněž ohrožen trestem odnětí svobody v trvání 5 – 12 let. V jeho případě byla prokázána zvláště závažná intenzita zásahu trestního stíhání do jeho osobního života, a to jak v oblasti soukromého života, tak života rodinného, pracovního a společenského. Trestní stíhání trvalo 12 let. Před jeho zahájením byl poškozený osobou bezúhonnou s rozsáhlými podnikatelskými a společenskými aktivitami. Rovněž tento poškozený byl déle než rok ve vazbě. Příklad byl opakovaně medializován v místním a celostátním tisku. Ve srovnání případu poškozeného H. s případem žalobkyně byla nemajetková újma žalobkyně jen o málo závažnější (trestní řízení žalobkyně trvalo kratší dobu, žalobkyně nebyla osobou tak významně podnikatelsky a společensky činnou jako poškozený H. a nebyl prokázán zásah do oblasti jejího pracovního života) a mělo by se jí tak dostat odškodnění nižší max. o 30% (o 432 000 Kč), než poškozenému H. Žalobkyni by tak příslušelo odškodnění za nemajetkovou újmu způsobenou jí nezákonným trestním stíháním ve výši 1 008 000 Kč, a to za celou dobu trvání trestního řízení. Za část trestního řízení, tedy od 27. 4. 2006 do 24. 11. 2010, tedy období 4 let a 7 měsíců (55 měsíců) z celkových 10 roků a 9 měsíců (129 měsíců), by se jednalo o zadostiučinění ve výši 429 770 Kč (7 814 Kč měsíčně). Předmětem řízení však za uvedené období zůstala pouze částka 68 525 Kč, přičemž v rámci mimosoudního projednání tohoto nároku poskytla žalovaná žalobkyni plnění ve výši 71 234 Kč, prvostupňový soud tak žalobě vyhověl pouze do této částky, neboť je žalobou vázán a nemůže přisoudit více, než je žalobou požadováno. Žalované tak bylo přiznáno zadostiučinění v peněžité formě v celkové výši 139 759 Kč za období trestního stíhání od 27. 4. 2006 do 24. 11. 2010.

12. Pokud jde o žalobkyní namítaný nesprávný úřední postup v podobě nepřiměřené délky trestního řízení, pak trestní řízení bylo ve vztahu k žalobkyni zahájeno 1. 3. 2000 a pravomocně bylo skončeno dne 24. 11. 2010. Trvalo tedy celkem 10 roků a cca 9 měsíců. V průběhu řízení docházelo k průtahům v činnosti soudu a žalobkyně opakovaně soud urgovala o postup ve věci. Přestože řízení bylo skutkově i procesně složité, jeho délka neodpovídala této složitosti a prvostupňový soud tak uzavřel, že jeho celková délka byla nepřiměřená a došlo tak k nesprávnému úřednímu postupu dle ust. § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. Žalobkyni v důsledku toho vznikla nemajetková újma, jejíž vznik se v případě existence tohoto nesprávného úředního postupu předpokládá (srov. rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. III ÚS 712/2006). Soud I. stupně vycházel z částky 15 000 Kč za každý rok trvání řízení, byť celková délka řízení přesáhla 10 let, neboť přihlédl ke značné složitosti věci (větší množství obžalovaných a velké množství provedených důkazů). Za první 2 roky krátil odškodnění na polovinu, tedy vyšel z částky 7 500 Kč. Celková výše peněžitého zadostiučinění stanovená tímto výpočtem činí 146 250 Kč (2 roky á 7 500 Kč, 8 roků á 15 000 Kč, 9 měsíců á 1 250 Kč). Dále se zabýval otázkou, zda jsou v daném případě důvody pro zvýšení či snížení tohoto základního peněžitého zadostiučinění s ohledem na kritéria stanovená v ust. § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. Z důvodu postupu soudu (opakovaná období nečinnosti) bylo základní peněžité zadostiučinění zvýšeno o 15%. Celková délka řízení pak byla zásadně ovlivněna složitostí věci, která vycházela z množství obviněných a obsáhlého dokazování, které muselo být provedeno, o čemž svědčí 16 hlavních líčení. Řízení navíc probíhalo ve třech stupních soudní soustavy. Z důvodu složitosti věci soud snížil základní peněžité zadostiučinění o 25 %. Žalobkyně svým jednáním v průběhu řízení k celkové délce řízení nepřispěla a z toho důvodu nebylo pro chování žalobkyně peněžité zadostiučinění žádným způsobem modifikováno. Z důvodu významu řízení pro žalobkyni soud již peněžité zadostiučinění neupravoval, neboť toto kritérium již bylo součástí hodnocení nároku na náhradu nemajetkové újmy žalobkyni způsobené nezákonným trestním stíháním, kdy soud při stanovení výše peněžitého zadostiučinění za uvedenou újmu zohlednil, že žalobkyně byla vystavena nepříznivým důsledkům trestního řízení po dobu 10 let a 9 měsíců. Prvostupňový soud tak základní peněžité zadostiučinění ve výši 146 250 Kč snížil o 10 %, přiměřenému odškodnění tak odpovídá částka 131 625 Kč. Vzhledem k tomu, že žalovaná již poskytla žalobkyni z tohoto titulu plnění ve výši 133 000 Kč, soud I. stupně ohledně tohoto požadavku žalobní návrh zamítl. Nadto uvedl, že poškozenému H. se dostalo odškodnění nemajetkové újmy, způsobené mu nepřiměřenou délkou téhož trestního řízení, ve zcela obdobné výši.
13. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1, 3 o. s. ř. a § 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř. Předmětem řízení byly čtyři samostatné nároky. Žalovaná byla zcela úspěšná ohledně dvou žalobou uplatněných nároků, a to nároku na náhradu škody ve výši 2 610 291 Kč a nároku na náhradu nemajetkové újmy žalobkyni způsobené výkonem vazby. Žalovaná má tak ve smyslu citovaného ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. právo na náhradu nákladů řízení proti žalobkyni. Žalovaná má ve smyslu ustanovení § 151 odst. 3 o. s. ř. právo na náhradu za jednotlivé úkony v paušalizované výši, která je stanovena vyhláškou č. 254/2015 Sb. částkou 300 Kč za úkon. Žalovaná má nárok na náhradu za 19 úkonů. Žalobkyně byla částečně úspěšná ve věci ohledně dalších dvou žalobou uplatněných nároků, a to nároku na náhradu nemajetkové újmy způsobené nezákonným trestním stíháním a nároku na náhradu nemajetkové újmy způsobené nesprávným úředním postupem. Podle ustanovení § 142 odst. 3 o. s. ř. soud přiznal žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení proti žalované, přestože žalobkyně byla ve věci úspěšná jen částečně, neboť rozhodnutí o výši plnění záviselo na úvaze soudu. Navíc žalobkyně má právo na náhradu nákladů řízení i dle ust. § 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř., neboť žalovaná poskytla žalobkyni částečné plnění na uvedené nároky, a to po podání žaloby a po uplynutí lhůty dle § 15 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb.
14. Proti rozsudku soudu I. stupně, a to toliko proti výroku III brojila žalovaná odvoláním. Žalovaná namítla, že soud I. stupně v rámci rozhodování o náhradě nákladů řízení postupoval v rozporu se zákonnou úpravou i s konstantní rozhodovací praxí. Žalobkyně byla úspěšná ohledně nároku

na náhradu nemajetkové újmy z titulů nezákonného trestního stíhání a nároku na náhradu nemajetkové újmy za nepřiměřeně dlouhé řízení. Žalobkyně současně žalobou v původním znění uplatnila nárok na náhradu škody ve výši 2 610 291 Kč a dále nárok na náhradu nemajetkové újmy z titulu vykonané nezákonné vazby. V případě posledně jmenovaných nároků žalobkyně nebyla úspěšná, neboť nárok na náhradu nemajetkové újmy za vazbu byl z důvodu promlčení nároku zamítnut, a co do nároku na náhradu škody žalobkyně dobrovolně vzala tento v plné výši zpět, žalovaná tak nezavinila zastavení řízení. Pokud jde o nároky uplatněné dle zákona č. 82/1998 Sb. (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 20. 2. 2016, sp. zn. 30 Cdo 1435/2015), pak je nutné při rozhodování o náhradě nákladů řízení přistoupit k zhodnocení vzájemného poměru tarifních hodnot jednotlivých uplatněných nároků. V daném případě se jedná o tarifní hodnotu 50 000 Kč u každého nároku na náhradu nemajetkové újmy a částku 2 610 291 Kč u nároku na náhradu škody. Žalobkyně tedy byla úspěšná svou žalobou z pohledu dané optiky pouze co do tarifní hodnoty v celkové výši 100 000 Kč. Oproti tomu žalovaná byla úspěšná co do tarifní hodnoty v celkové výši 2 660 291 Kč. Žalovaná tedy byla prokazatelně úspěšnější než žalobkyně a mělo by jí proto příslušet právo na náhradu nákladů řízení v poměrné výši, a to za celkem 19 úkonů ve smyslu vyhlášky č. 254/2015 Sb. Žalovaná navrhl, aby odvolací soud změnil výrok o náhradě nákladů řízení a přiznal žalované náhradu řízení za 19 úkonů ve výši určené s ohledem na poměr úspěchu žalované ve věci. Dále žalovaná žádala, aby odvolací soud uložil žalobkyni povinnost nahradit žalované náklady odvolacího řízení.

15. Rovněž žalobkyně brojila proti rozsudku soudu I. stupně odvoláním, a to proti zamítavému výroku o věci samé (výrok II.), pokud jím bylo rozhodnuto o částce 191 603 Kč s příslušenstvím. Odvolatelka nesouhlasila s výší odškodnění za nesprávný úřední postup spočívající v nepřiměřené délce řízení. Nelze vystačit s argumentací soudu I. stupně, že obdobná výše odškodnění z tohoto titulu byla poskytnuta Františku H. Jak sama uvedla žalovaná ve svém podání ze dne 31. 7. 2018, poskytla z tohoto titulu odškodnění Ing. Milanu K. ve výši 200 000 Kč a Ing. Aleši V. ve výši 105 857 Kč. Je zřejmé, že v poskytovaných náhradách je velká disproporce a je třeba brát ohled na náhrady poskytnuté v obdobných situacích jiným osobám, byť nárok na zadostiučnění vazby je jiným nárokem, je nutno zdůraznit, že běh času je vnímán v různých situacích odlišně. Žaloba je tak důvodná i ohledně částky 101 003 Kč. Dále soud I. stupně nesprávně posoudil námitku promlčení. Žalobkyně uplatnila nárok na odškodnění vazby již podáním ze dne 19. 5. 2011, rovněž žalobním návrhem požaduje odškodnění za uvalení a trvání vazby. Tento nárok byl v rámci podání ze dne 19. 5. 2011 podřazen pod nárok odškodnění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podáním ze dne 22. 11. 2012 žalobkyně uplatnila další nároky - majetkové škody, nad rámec vyčíslila nárok za odškodnění za vazbu. Pokud by nárok byl promlčen, pak by se ze strany žalované jednalo o plnění na promlčený nárok. Žalobkyně s ohledem na výše uvedené navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výroku II změnil tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni 191 603 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7, 75 % ročně od 21. 11. 2011 do zaplacení.
16. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, dle ust. § 212 o. s. ř., v rozsahu podaného odvolání (§ 206 odst. 2 o. s. ř.), ve věci nařídil jednání (§ 214 odst. 1 o. s. ř.), jednal v nepřítomnosti žalobkyně, která se k jednání omluvila a nežádala jeho odročení (§ 101 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s ust. § 211 o. s. ř.) a odvolání žalobkyně neshledal důvodným, zatímco odvolání žalované shledal důvodným.
17. Odvolací soud shodně se soudem I. stupně k závěru, že v řízení vedeném před Krajským soudem v Ústí nad Labem pod sp. zn. 50 T 10/2004 došlo k porušení práva žalobkyně na projednání věci v přiměřené lhůtě, neboť délka řízení není vzhledem k okolnostem případu tak, jak byly zjištěny, přiměřená. Přiměřenost délky soudního řízení je součástí práva na spravedlivý proces, jednoho ze základních lidských práv garantovaných jak vnitrostátními právními předpisy nejvyšší právní síly (čl. 38 Listiny základních práv a svobod), tak i předpisy mezinárodního původu, které jsou ve smyslu čl. 10 Ústavy České republiky součástí právního řádu České republiky (čl. 6 odst.1 Úmluvy). V této souvislosti je třeba zmínit, že při úvaze o poskytnutí přiměřeného zadostiučnění je třeba

přihlížet k celkové době řízení, po kterou řízení trvalo, nikoliv tedy jen k době, po kterou docházelo k průtahům. Spisem Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 50 T 10/2004 bylo prokázáno, že ve vztahu k žalobkyni bylo trestní řízení zahájeno dne 1. 3. 2000, kdy bylo žalobkyni sděleno obvinění a pravomocně bylo skončeno dne 24. 11. 2010. Posuzované řízení tak trvalo 10 let, 9 měsíců. Průběh řízení před Krajským soudem v Ústí nad Labem pod sp. zn. 50 T 10/2004 byl podrobně zjištěn soudem I. stupně.

18. Odvolací soud uzavřel, že žalobkyně má nárok na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění a to v penězích, avšak v nižší než uplatněné výši, tedy že s ohledem na níže uvedené především s ohledem na celkovou dobu řízení (10 let, 9 měsíců) nepostačí pouze konstatování porušení práva žalobkyně na projednání věci v přiměřené době. Odvolací soud vyšel při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění shodně se soudem I. stupně ze základní částky 15 000 Kč za rok trvání řízení, přičemž vzhledem k tomu, že každé řízení nějakou dobu trvá, pak za první dva roky je třeba základní částku krátit na jednu polovinu, tedy 7 500 Kč za první dva roky trvání řízení (viz Stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. Cpjn 206/2010). Pokud řízení trvalo výše uvedenou dobu, pak přiměřenému odškodnění odpovídá částka 146 250 Kč (7 500 Kč + 7 500 Kč + 8 x 15 000 Kč + 11 250 Kč). Je však na místě zohlednit kritéria stanovená v ust. § 31a odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb., kdy při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění je nutno přihlídnout k celkové délce řízení, ale i k jeho složitosti. Bylo třeba zhodnotit i složitost procesní, kdy bylo rozhodování o opravných prostředcích, řízení probíhalo ve třech stupních soudní soustavy, ale především složitost skutkovou (14 obviněných, množství provedených důkazů listinných, výslech 30 svědků, výslech znalců, odborná vyjádření), o čemž vypovídá 16 hlavních líčení v období od 5. 12. 2005 do 29. 9. 2008 a s tím související celková obsáhllost spisu (více jak 12 000 stran). Odvolací soud tak přisvědčil závěru soudu I. stupně, že pro skutkovou a procesní složitost věci je na místě přiměřené zadostiučinění krátit o 25%. Pokud jde o chování poškozeného, pak odvolací soud uzavřel, že pro toto kritérium není na místě modifikovat výši odškodnění, žalobkyně se na délce řízení nepodílela, opakovaně urgovala postup v řízení, nelze jí klást k tíži, že podala opravné prostředky, které jí skýtá trestní řád, nicméně i podání opravných prostředků objektivně vedlo k prodloužení celkové doby řízení. Dalším kritériem je postup orgánů veřejné moci, odvolací soud uzavřel, že v posuzovaném řízení došlo k opakovanému období nečinnosti v řádu měsíců (prodlevy mezi hlavními líčeními) a překročil ke zvýšení odškodnění pro postup orgánu veřejné moci o 15 %, shodně jako provostupňový soud. Posledním kritériem je význam řízení pro poškozeného. V této souvislosti je nutno poznamenat, že Evropský soud pro lidská práva poukazuje na to, že některá řízení mají pro jeho účastníky zvýšený význam a vyžadují ze strany vnitrostátních orgánů zvláštní nebo dokonce mimořádnou péči. Mezi taková řízení Evropský soud pro lidská práva řadí zejména řízení v trestních věcech (typicky se však jedná o trestní řízení, zejména je-li omezena osobní svoboda účastníka), ve věcech opatrovnických, v pracovněprávních sporech, ve věcech osobního stavu, ve věcech sociálního zabezpečení či ve věcech týkajících se zdraví nebo života. Lze tak uzavřít, že mezi tato řízení lze podřadit posuzované řízení. Stranou pozornosti soudu prvního stupně pak nezůstala ani skutečnost, že se žalobkyni na podkladě předmětného trestního stíhání dostalo rovněž odškodnění nemajetkové újmy za omezení osobní svobody vazbou a odškodnění nemajetkové újmy zapříčiněné zahájením a vedením vlastního trestního stíhání (tj. z titulu nezákonného rozhodnutí). Soud prvního stupně v této souvislosti z pohledu možné (nežádoucí) duplicity odškodnění správně vyhodnotil, že faktor délky trestního stíhání byl v souvislosti s tímto odškodněním již zohledněn - k tomu odst. 36 odůvodnění (srov. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2357/2010, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, sp. zn. 30 Cdo 1273/14 podle něž je délka trestního stíhání jedním z kritérií určujících úvahu soudu o stanovení formy či výše zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním), správně tak nepřistoupil k navýšení odškodnění pro význam posuzovaného řízení pro žalobkyni. Přiměřenému odškodnění za nemajetkovou újmu za řízení, které trvá 10 let, 9 měsíců s přihlédnutím k tomu, co řízení prodlužovalo a naopak k tomu, jaký dopad to mělo pro poškozeného, plně odpovídá částka 131 625 Kč. Odvolací soud vyšel z celkové částky 146 250 Kč (viz výpočet uvedený shora), kterou

s přihlédnutím k jednotlivým kritériím zakotveným v ust. § 31a odst.3 zák. č. 82/1998 Sb. ponížil o 10% (-25% jednalo se o věc procesně složitou, +15% postup orgánů veřejné moci). Vzhledem k tomu, že žalovaná již žalobkyni plnila odškodnění ve výši 133 000 Kč, nebyl žalobní návrh ohledně tohoto nároku shledán důvodným. Odvolací soud dospěl k závěru, že žalobkyni náleží i úrok z prodlení z přiznané částky. Dle ust. § 15 odst.2 zák. č. 82/1998 Sb. se poškozený může domáhat náhrady škody u soudu pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen. S ohledem na znění posledně citovaného ustanovení stojí soudní judikatura na závěru, že stát se ocitá v prodlení s náhradou škody způsobené nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem teprve uplynutím šestiměsíční lhůty určené k předběžnému projednání nároku, jež začíná běžet ode dne uplatnění nároku poškozeným u příslušného úřadu, teprve od následujícího dne po uplynutí lhůty jej stíhá povinnost zaplatit úrok z prodlení (srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 2060/2001). Odvolací soud tak dovodil, že žalovaná se ocitla v prodlení dne 21. 11. 2011 (dne 20. 5. 2011 jí bylo doručena žádost žalobce o odškodnění).

19. Pokud jde o odvolací námitku žalobkyně, že soud I. stupně nepřihlédl k odškodnění, které bylo poskytnuto dalším spoluobviněným za nesprávný úřední postup spočívající v nepřiměřené délce tohoto trestního řízení, pak tato není důvodná. Porovnání s obdobnými případy je na místě provést při odškodnění nároku na náhradu nemajetkové újmy způsobené *nezákonným trestním stíháním*, kdy výše zadostiučinění přiznaného podle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) na náhradě nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním, které skončilo zproštěním obžaloby nebo zastavením, musí odpovídat výši zadostiučinění přiznaného v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných znacích shodují; významnější odchylka je možná jen tehdy, bude-li soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, sp. zn. 30 Cdo 2200/2015). Ohledně nároku na náhradu nemajetkové újmy *spočívající v nepřiměřené délce řízení* je třeba vyjít z ust. § 31a odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb. a zhodnotit jednotlivá kritéria tam zakotvená s přihlédnutím ke Stanovisku občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. Cpjn. 204/2010, což prvostupňový soud učinil, *není tak na místě srovnání s obdobnými případy*. (Nadto odvolací soud *pouze konstatuje*, že Františku H. bylo přiznáno odškodnění ve výši 124 250 Kč za nepřiměřenou délku trestního řízení vedeného u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 50 T 10/2004, Ing. K. byl mimosoudně odškodněn částkou 200 000 Kč a Ing. V. bylo přiznáno odškodnění za délku tohoto trestního řízení ve výši 105 875 Kč).
20. Pokud jde o nárok na náhradu za újmu způsobenou žalobkyni za výkon vazby, pak odvolací soud sdílí závěr soudu I. stupně, že tento nárok je promlčen. Podle ust. § 32 odst. 3 věta první zák. č. 82/1998 Sb., nárok na náhradu nemajetkové újmy podle tohoto zákona se promlčí za 6 měsíců ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě, nejpozději však do deseti let ode dne, kdy nastala právní skutečnost, se kterou je vznik nemajetkové újmy spojen. Šestiměsíční subjektivní promlčecí doba podle ustanovení § 32 odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb. začala v případě žalobkyně běžet nejpozději dne 24. 11. 2010, kdy byl vyhlášen a nabyl právní moci rozsudek Vrchního soudu v Praze č. j. 6To 17/2010 -12077, na základě něhož byla žalobkyně zproštěna obžaloby. Dne 22. 11. 2012 požádala žalobkyně žalovanou o odškodnění za vazbu, soud I. stupně správně uzavřel, že nemohlo dojít ke stavení promlčecí doby (§ 35 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb.), neboť k tomuto datu byl nárok žalobkyně, stejně jako v době podání žaloby dne 21. 11. 2011, promlčen, promlčecí doba uplynula dne 24. 5. 2011 (srov. výše citované usnesení Ústavního soudu sp. zn. I ÚS 737/15 viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1690/2014).
21. Odvolací námitka žalobkyně, že nárok na odškodnění za vykonanou vazbu uplatnila již podáním ze dne 19. 5. 2011, doručeným žalované dne 20. 5. 2011, nemůže obstát, neboť z obsahu žádosti ze dne 19. 5. 2011 je zcela zřejmé, že tento nárok uplatněn žalobkyní nebyl (tímto podáním žalobkyně uplatnila toliko nárok na náhradu nemajetkové újmy způsobené žalobkyni *nezákonným trestním stíháním a nesprávným úředním postupem*), žalobkyně tento nárok uplatnila u žalované až dne 22. 11. 2012 podáním z téhož data.

22. Soud I. stupně pochybil toliko při rozhodování o náhradě nákladů řízení. Odměna advokáta za zastupování v řízení, jehož předmětem je náhrada nemajetkové újmy za nesprávný úřední postup či nezákonné rozhodnutí ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., se vypočte z tarifní hodnoty stanovené podle § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 3378/2013. Odměna za zastupování v řízení, jehož předmětem je náhrada škody v penězích, se vypočte z tarifní hodnoty stanovené podle § 8 odst. 1 cit. vyhl. Podle § 12 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. přitom platí, že při spojení dvou a více věcí, pro něž spojení ke společnému projednání není stanoveno jiným právním předpisem, se za tarifní hodnotu považuje součet tarifních hodnot spojených věcí. Aplikováno na projednávanou věc, v níž uplatněné nároky spojila žalobkyně ke společnému projednání (4 nároky), to znamená, že se za tarifní hodnotu považuje částka 2 760 291 Kč (50 000 Kč + 50 000 Kč + 50 000 Kč + 2 610 291 Kč).
23. V projednávané věci je však třeba uvážit, že předmětem řízení byly čtyři nároky, přičemž žalobkyně měla plný úspěch pouze co do nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou za nezákonné trestní stíhání a za nepřiměřenou délku řízení (srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1435/2015), kdežto co do uplatněného nároku na náhradu škody a nároku za nemajetkovou újmu způsobenou výkonem vazby byla neúspěšná.
24. Pokud jde o úspěch žalobkyně ohledně nároků na náhradu nemajetkové újmy (§ 142 odst. 3 o. s. ř.), pak nutno dodat, že rozhodování o výši náhrady za nemajetkovou újmu, resp. o výši přiměřeného zadostiučinění obecně splňuje podmínky aplikace ust. § 136 o. s. ř., neboť neexistuje žádná exaktní metoda, jak stanovit přiměřenost zadostiučinění (resp. jeho výši). Za ne zcela přiléhavý odhad výše budoucího zadostiučinění nemůže být žalobce v rámci náhrady nákladů řízení sankcionován. Podaří-li se žalobci prokázat příčinnou souvislost mezi nemajetkovou újmou mu způsobenou a nesprávným úředním postupem, je prokázán základ nároku a žalobce má v zásadě plný úspěch ve věci, i když mu je přiznáno zadostiučinění v jiné výši, než jakou v řízení uplatnil. Shodný závěr vyslovil i Ústavní soud ve svém rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 1310/09.
25. V případě objektivní kumulace nároků se o náhradě nákladů řízení účastníků rozhoduje jediným výrokem (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 5. 2016, sp. zn. 33 Cdo 4702/2015). I zde pak podle § 142 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s ust. § 146 odst. 2 věta první o. s. ř. (co do částky 2 610 291 Kč žalobkyně procesně zavinila zastavení řízení) platí, že měl-li účastník v projednávané věci úspěch pouze částečný, je třeba náhradu nákladů poměrně rozdělit. Při určování úspěchu či neúspěchu účastníka, který vedle nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu v řízení uplatnil rovněž nárok (nároky) na peněžité plnění (objektivní kumulace), je třeba vycházet ze vzájemného poměru tarifních hodnot takto uplatněných nároků, jež se stanoví podle § 8 a násl. cit. vyhl.
26. V posuzované věci to konkrétně znamená, že žalovaná byla v řízení převážně úspěšná, přičemž žalobkyně je tak povinna jí podle § 142 odst. 2 a § 146 odst. 2 věta první o. s. ř. nahradit 86 % (úspěch žalované 50 000 + 2 610 291 v rozsahu 93%) – (neúspěch žalované 100 000 v rozsahu 7%) = 2 560 291 Kč (2 560 291 : 2 760 291 x 100) účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady řízení žalované tvoří 15 hotových výdajů po 300 Kč dle vyhl. č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu (příprava k jednání, účast u jednání dne 3. 12. 2013, dne 13. 5. 2014, dne 1. 8. 2014, dne 2. 4. 2015, dne 28. 8. 2015, dne 13. 7. 2018, dne 21. 8. 2018, dne 9. 10. 2018, vyjádření ze dne 21. 3. 2012, ze dne 6. 5. 2014, ze dne 10. 4. 2018, ze dne 31. 7. 2018, ze dne 30. 8. 2018 a odvolání ze dne 9. 11. 2015) v celkové výši 4 500 Kč, z čehož 86 % činí 3 870 Kč.
27. S ohledem na výše uvedené odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v zamítavém výroku o věci samé, pokud jím bylo rozhodnuto o částce 191 603 Kč s příslušenstvím, jako věcně správný dle ust. § 219 o. s. ř. potvrdil, ve výroku o náhradě nákladů řízení jej dle ust. § 221a o. s. ř. změnil tak, že žalobkyně je povinna zaplatit žalované na náhradu nákladů řízení 3 870 Kč do tří dnů

od právní moci rozsudku.

28. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ust. § 224 odst. 1 o. s. ř., žalovaná byla v této fázi řízení úspěšná, má tak právo na náhradu nákladů řízení. Náklady odvolacího řízení tvoří tři náhrady hotových výdajů po 300 Kč (příprava k jednání, odvolání a účast u odvolacího jednání) dle vyhl. č. 254/2015 Sb.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které se podává do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o.s.ř.).

Praha 23. května 2019

JUDr. Markéta Wildová v. r.
předsedkyně senátu